

На війні перші дні страшно, а потім звикаєш: воїн з Чортківщини Андрій Завацький (ФОТО)

26.05.2023

Приводом до цієї публікації став невеличкий допис «Історія нашого Героя Андрія», поширений його автором Сергієм Стельмащуком у Facebook-групі Ягільниця-Нагірянки-Салівка-Хом'яківка.

Інакше б про 34-річного уродженця Нагірянки (після одруження мешкає у Мухавці), який нині після важкого поранення уже кілька місяців знаходиться в одному з лікувальних закладів Вінниці, навряд чи хтось найближчим часом би дізнався, окрім, звичайно, рідних та близьких. На нашу думку, бойовий шлях молодого чоловіка, котрий з початком війни повернувся з-за кордону захищати Україну і є одним із тих Героїв, хто ціною власного здоров'я зупинив рашистську навалу, вартий того, щоб про нього знало якомога більше людей. Тож, набравшись сміливості, зателефонували до нашого землянина, пише [Чортків Сіті](#)

«Війна застала мене в Польщі, – розповідає Андрій Завацький. – Тиждень перед тим саме поїхав черговий раз на заробітки. Однак вирішив одразу повертатися. Одночасно з моїм поверненням прийшла повістка у сільську раду, тож наступного дня з'явився у військкомат. 5 квітня вже був на перепідготовці у Львові. Невдовзі виїхали на Київ, а звідти нас відправили на Донеччину.

Воював у 214-му спеціальному штурмовому батальйоні OPFOR на посаді гранатометника. До речі, строкову службу також проходив гранатометником, служив у знаменитій 25-й ДШБ у Дніпрі.

Брав участь у звільненні Харківщини. Наш підрозділ вів наступ ближче до Балаклії. Пригадую, коли звільняли село Вербівку, взяли в полон «еленерівців».

У бригаді нас з Чортківщини служило п'ятеро. Солонський Денис з Давидківців – був кулеметником у взводі снайперів, загинув у жовтні минулого року. Двоє пропало безвісти. Я нині лежу з пораненням, хоча рахуюся в частині, фактично «в строю» залишився лише один Василь Сенчук.

На Харківщині довго не пробули. За декілька тижнів наш підрозділ перекинули до Дружківки, а звідтіля вже в район Бахмута. Відправлялись на виїзди на позиції – на добу-півтори, не довше, морози стояли під двадцять градусів. Під час одного з них мене й поранило...

Це було 27 січня під Кліщіївкою. Отримали завдання вийти на допомогу одній бригаді. З нами перший раз йшло 12 молодих хлопців... Раптом нас почали сильно накривати. Вирішили перечекати в посадці. Перед тим над нами літав дрон. Хвилин за 10-15 почались прильоти. Били з танка і мінометів. Мене поранило осколками в обидві ноги, руку і підборіддя. Якби ще й шию зачепило – на тому було б все... По два турнікети на ногах. На евакуацію довелося чекати з пів години, поки не припинились обстріли. Ще й медика смертельно поранило, до лікарні не довели...

Спершу евакуювали до Бахмута у стабпункт, звідтіля в госпіталь у Часів Яр, де надали першу медичну допомогу. Потім – Дружківська лікарня, Новомосковська Дніпропетровської області, безліч операцій і нарешті доправили до Вінниці, де знаходжуся уже 3,5 місяця. Кисть правої ноги довелося ампутувати, через ліву осколок пройшов наскрізь. В одній руці пальці досі не згинаються. Про протез говорити ще рано, ноги все ніяк не гояться.

Хто підтримує у важку хвилину? Поруч зі мною завжди дружина Тетяна. Підприємець Сергій Стельмашук передавав різні медикаменти. Отець Дмитро Ненчин з Нагірянки приїжджав. Аграрій-меценат Василь Вислоцький з сином Тарасом – інвалідний візок привезли, моїх дітей з собою взяли – дев'ятирічну

Алінку і 14-річного Дениса. ПАП «Фортуна», де працює дружина, постійно клопочеться, чи маю в чомусь потребу. Але наразі начебто все є...

Galaxy A52

Духом не падаю. Перші дні було важко, сильні болі дошкуляли, а тепер звик. До нас тут в палату хлопець часто навідується, на обох ногах у нього протези. Бойовий дух у нього «ого!». Показує, як їх одягати. Тут, у Вінниці, кажуть, теж непогані протези виготовляють.

Бойові побратими часто навідують, коли їдуть додому у відпустку чи повертаються на фронт. Постійно з ними на зв'язку, цікавлюся, як там у них справи. Розповідають, що багато молодих прийшло, вчать їх потроху. Біля Кліщіївки, яку ми утримували півтора місяця, наші просунулися вперед на сім кілометрів. Іноді можна почути: чи варто утримувати Бахмут. Як не варто? Просто так ніхто нашу землю віддавати не збирається!

Озброєння у нас – по собі можу сказати – на пристойному рівні. Мав у розпорядженні нового американського гранатомета, підствольник теж «штатівський», все екіпірування хороше тощо. Волонтери всіляко допомагають. Чортківських, щоправда, у нас не було, може, й не знали, що у бригаді служать їхні земляки, з Луцька регулярно приїжджали. Притула нам джип подарував, якась благодійна організація з Волині передала мікроавтобуса.

Що хотів би передати землякам-чортків'янам, які нині не на фронті. Необхідно готуватися до захисту нашої Батьківщини, бо хлопців потрібно буде з часом кимось замінити. І не треба боятися. Перші дні страшно, а потім звикаєш. Пригадую свій перший бойовий вихід... Пів року був, так би мовити, на жорсткій лінії зіткнення. Головне – не падати в паніку і все буде добре! Віримо в Перемогу і вона скоро неодмінно прийде!».

Фото з архіву Андрія Завацького

<https://galas.te.ua/2023/05/%d0%bd%d0%b0-%d0%b2%d1%96%d0%b9%bd%d1%96-%d0%bf%d0%b5%d1%80%d1%88%d1%96-%d0%b4%d0%bd%d1%96-%d1%81%d1%82%d1%80%d0%b0%d1%88%d0%bd%d0%be-%d0%b0-%d0%bf%d0%be%d1%82%d1%96%d0%bc-%d0%b7%d0%b2%d0%b8%d0%ba/>